

Arrest

nr. 248 456 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 april 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Zwitserland en hij in dit land op 23 juni 2016 reeds internationale bescherming vroeg.

1.3. Verzoeker wordt op 11 februari 2020 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 11 maart 2020 richt verweerder een verzoek tot terugname aan de Zwitserse autoriteiten. Op dezelfde dag aanvaarden de Zwitserse autoriteiten het terugnameverzoek op grond van artikel 18, eerste lid, d van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister neemt op 21 april 2020 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. De Raad stelt vast dat de Zwitserse autoriteiten zich op 11 maart 2020 akkoord verklaarden om verzoeker, op basis van artikel 18, eerste lid, d van de Dublin III-verordening, terug te nemen en dat artikel 29, eerste lid van deze verordening luidt als volgt:

*“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.
[...].”*

Artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt verder het volgende:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust overeenkomstig artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten en mag verzoeker voor de duur van het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming in België

verblijven (HvJ 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16, punten 30-34; 39 en 43). Verzoeker lijkt bijgevolg geen actueel belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Op de terechtzitting wordt erop gewezen dat de overdrachtstermijn werd verlengd. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen inderdaad aan dat in casu een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 juni 2020 een beslissing nam om de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te verlengen tot achttien maanden.

Verzoeker werpt op de zitting evenwel op dat geenszins blijkt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid heeft om een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn te nemen. Dit standpunt van verzoeker dient te worden bijgetreden. De Raad stelt ook vast dat de delegatie van deze bevoegdheid niet is geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat zelfs niet blijkt dat enig personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid heeft om een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te nemen.

Verweerder brengt hiertegen in dat, aangezien een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, hij of zij eveneens bevoegd is om de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te nemen.

De Raad kan verweerder niet volgen in zijn redenering. Delegatie van bevoegdheid dient steeds expliciet te zijn en kan nooit impliciet worden afgeleid, zoals verweerder poogt voor te houden. De juridische grondslag voor het overdrachtsbesluit, is niet dezelfde als voor een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Verweerder kan niet dienstig verwijzen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. In dit artikel wordt nergens bepaald dat de gemachtigde een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer kan nemen.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de beslissing van 22 juni 2020, nu zij niet werd genomen door een hiertoe bevoegd persoon, door een dusdanige grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat deze als onbestaande moeten worden beschouwd (cf. I. COOREMAN (ed.), *De wettigheidsstoets van artikel 159 van de Grondwet*, Brugge, die Keure, 2010, 18 en 358).

Er kan derhalve slechts worden herhaald dat, nu de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken, de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en dat verzoeker tijdens de behandeling van dit verzoek in België kan verblijven. Verzoeker heeft bijgevolg geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De partijen tonen niet aan dat deze vaststelling incorrect is en maken niet aannemelijk dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Deze vaststelling volstaat om het beroep als onontvankelijk af te wijzen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS